

Με τον Χρόνη είχαμε να τα πούμε, να βρεθούμε από την άνοιξη του '96. Είχαμε χαθεί. Όλως αιφνιδίως ανταμώσαμε και πάλι πριν μερικές μέρες. Είχαμε πολλά να συζητήσουμε για όσα είχαν συμβεί στους κοινούς μας τόπους και χρόνους όλα αυτά τα 16 χρόνια. Θα μπορούσα να πω ότι τα περισσότερα δεν ήταν τόσο ευχάριστα. Ήταν πολύ ευχάριστο όμως, ότι τα ξανάπαμε.

Μου προσέφερε το τελευταίο πόνημά του: “Εσείς Κάποιον Μου Θυμίζετε”. Με υπότιτλο “Ένα πάθος, ένα σπορ, ένα επάγγελμα”, μια έκδοση τρόπον τινά αφηγηματική, της επαγγελματικής του πορείας.

Γεννημένος το '42, παιδί ταπεινής καταγωγής, με πατέρα οδηγό λεωφορείου και αργότερα ταξιτζή. Έχοντας ολοκληρώσει τις εγκύκλιες σπουδές, αποφοιτά και από την Σχολή Δοξιάδη. Επόμενο σκαλοπάτι η Art Deco στο Παρίσι, αφού είχε παρεμβληθεί η θητεία, ως έφεδρος, μαυροσκούφης ανθυπολοχαγός.

Το '66 λοιπόν, ανοίγει το πρώτο “γραφειάκι”, όπως ίδιος το αποκαλεί, στην οδό Ερμού, συστήνοντας εταιρεία την οποία βαφτίζει “γραφίς”. Αυτή, έμελλε να να αποκτήσει ένα σπουδαίο ρόλο στο διαφημιστικό χώρο. Πρωτογενώς ασχολήθηκε με το αυτοκίνητο, ένα αντικείμενο για το οποίο ο Χρόνης ουδέποτε έκρυψε την αδυναμία του.

Στο “Εσείς Κάποιον Μου Θυμίζετε”, εξιστορεί τόσο τη δική του πορεία, όσο και της “γραφίς”, σε αυτόν το συγκεκριμένο χώρο. Παράλληλα περιγράφει μια ολόκληρη εποχή, ανα

φέρεται στους πρωταγωνιστές της, τα ήθη, τις συνήθειες της.

Το μεγαλύτερο μέρος της έκδοσης καταλαμβάνουν οι διαφημίσεις – καταχωρήσεις που δημιούργησε η “γραφίς” όλα τα τριάντα χρόνια της λειτουργίας της μέχρι τότε, Δεκέμβριο του '96, που πουλήθηκε.

Ανάμεσα σε όλο αυτό το πλούσιο υλικό όμως, υπάρχει ο γραπτός λόγος – κατάθεση του Χρόνη, που ξεκινά από τα “κόκκινα χρώματα” των Αμπελοκήπων όπου, της Κατοχής μεσούσης, πρωταντικ
ρυσε το φως και φτάνει έως το τέλος της προηγούμενης δεκαετίας (2009).

Θυμάται το παρελθόν, τα πρώτα του διαφημιστικά βήματα και σκιτσάει με λεπτομέρειες την πορεία του. Παραθέτει σημαντικά στοιχεία για τις πωλήσεις, αλλά και για την διακίνηση , την εμπορία, την διάθεση αυτοκινήτων στη χώρα μας. Είναι ένα κείμενο εμπειριστατωμένο, με ακριβή στοιχεία, ημερομηνίες, εξιστόρηση συχνά αναλυτική για τα γεγονότα και τις συνθήκες. Παράλληλα περιέχει περιστατικά και εμπειρίες από τη ζωή του συγγράψαντα, δοσμένα συνήθως με χιούμορ και σπανιότερα με κάποια δόση πικρίας.

Μπορούμε να πούμε ότι παρέχει σπάνιες, λεπτές, πληροφορίες, ενώ παίρνει και θέση απέναντι στα πράγματα και στα πρόσωπα. Επιτέλους είναι ο πρώτος που θίγει εκείνη την πατροπαράδοτη, μεγαλόπρεπη μεν επαρχιώτικη δε, υποκρισία πρώην αντιπροσώπου, που χρονολογείται από τα πρώτα χρόνια της δεκαετίας του '70. Αντιγράψω:

“Μα τι λέτε κύριε ...εγώ δεν έχω καμία σχέση με την B.M.W.” έλεγε χαριτωμένα ο Αλέξανδρος Μανιατόπουλος. “Αν θέλετε τέτοια αυτοκίνητα πηγαίνετε στον κ. Πιρπιρή.” Εντάξει Αλέξανδρε, σε πιστέψαμε. Ο γνωστός δημοσιογράφος των 4Τ, Τάκης Πιρπιρής, καλός φίλος, άφησε τη δημοσιογραφία και πήγε στην Intercar

A

.
E

.Ήταν Διευθύνων Σύμβουλος. Απ' ότι είχαμε πληροφορηθεί, μέτοχοι της ήταν μαζί με "όποιον δεν είχε ιδέα για τον φόνο" και οι αδελφοί Μπαλή.

Στις 490 σελίδες της έκδοσης, παρελαύνουν επίσης οι συνεργάτες του, όσοι βοήθησαν στο να εξελιχθεί η "γραφίς", ενώ οφείλω να πω, ότι μετέρχεται με μεγάλη διακριτικότητα όλους, όσοι εκτιμά ότι τον πρόδωσαν τόσο σε φιλικό, όσο και σε επαγγελματικό επίπεδο.

Ατυχώς το βιβλίο τυπώθηκε σε μια εκατοντάδα αντιτύπων, διακινήθηκε εκτός εμπορίου και δεν νομίζω ότι είναι εύκολο να βρεθεί. Μπορούμε όμως να ελπίζουμε σε μια ανατύπωση όπου αφ'ενός μεν θα διορθωθούν τα ελάχιστα λαθάκια, αφ' ετέρου θα εμπλουτισθεί με ότι έχει προκύψει από τον Φλεβάρη του 2009 και εντεύθεν...